

Arrest

nr. 83 673 van 25 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Oekraïens staatsburger te zijn, van Oekraïense origine, en afkomstig uit het dorp Torgovitsa, gelegen in de provincie Ivano Frankovski.

U bent gehuwd met T. T. (...) (O.V. X). Jullie hebben een dochter samen.

U was al ongeveer drie jaar sympathisant van de politieke partij “VOSvoboda”. In juni 2010 werd u ook lid van de partij.

In juli 2010 nam u deel aan een demonstratie van verschillende politieke partijen voor het gebouw van de districtsadministratie in Gorodenko. Jullie betoogden er tegen de nieuwe verkiezingswet waardoor het gemakkelijker zou worden om te frauderen tijdens de verkiezingen. U had in uw dorp aan mensen ook uitleg gegeven over deze nieuwe verkiezingswet en over het standpunt van uw partij hierover.

Op 12 juli 2010 ontving u in verband met deze demonstratie een convocatie van de veiligheidsdienst. U ging zich echter niet aanmelden.

Rond 20 juli 2010 kreeg u een eerste dreigtelefoon. Een onbekende persoon zei dat hij een vertegenwoordiger was van de regeringspartij. Hij waarschuwde u om uw politieke activiteiten stop te zetten. Enkele dagen later kreeg u opnieuw een dreigtelefoon.

Op 28 juli 2010 ontving u een tweede convocatie van de veiligheidsdienst. Ook deze keer ging u zich niet aanmelden.

Op 11 augustus 2010 nam u deel aan een demonstratie tegen de opening van een gipsfabriek in uw regio. Ondertussen had u nog verschillende dreigtelefoons gekregen. De laatste keren werd u zelfs met de dood bedreigd als u uw politieke activiteiten niet zou stopzetten.

Op 13 augustus 2010 ging u samen met uw echtgenote en jullie dochter bij uw schoonouders wonen. U besloot om het land te verlaten.

Op 28 augustus 2010 vertrok u samen met uw gezinsleden verborgen in de laadruimte van een vrachtwagen naar België.

Jullie vroegen op 31 augustus 2010 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legden u en uw echtgenote de volgende documenten voor: uw Oekraïense paspoort en dat van uw echtgenote, de geboorteakte van jullie dochter, jullie huwelijksakte, uw diploma en dat van uw echtgenote, twee convocaties, een krantenartikel met bijhorende foto, enkele foto's, en een brief van een lid van de partij "VOSvoboda".

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolging vreesde door de autoriteiten omwille van uw politieke activiteiten. In juni 2010 werd u lid van de politieke partij "VOSvoboda". Een onbekende persoon belde u verschillende keren op en bedreigde u met de dood als u uw activiteiten voor die partij niet zou stopzetten. U ontving ook twee convocaties op uw naam van de Oekraïense veiligheidsdienst.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u sinds uw vertrek uit uw land onvoldoende pogingen ondernomen hebt om alsnog enige informatie te bekomen over de huidige stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem.

Uit uw verklaringen is namelijk gebleken dat u geen enkele informatie kon verschaffen aangaande de verdere evolutie van uw problemen met de autoriteiten.

Zo bleek u niet te weten of er na uw vertrek nog convocaties op uw naam zijn toegekomen. U kon evenmin zeggen of u momenteel effectief gezocht wordt door de autoriteiten. U wist niet of personen van de autoriteiten na uw vertrek al dan niet bij familieleden, vrienden, of andere partijleden zijn langsgekomen om naar u te vragen.

U veronderstelde enkel dat u niet officieel in beschuldiging werd gesteld, maar daar had u geen concrete informatie over (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 10).

Dergelijke vage verklaringen zijn echter weinig aannemelijk te noemen.

Te meer daar uit uw verklaringen gebleken is dat u vanuit België regelmatig contacten onderhoudt met familieleden en andere personen in uw land, en dit zowel telefonisch, als via het internet, en zelfs per brief (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 4). U verklaarde slechts dat u via de telefoon bij uw moeder, die niet eens op de hoogte is van uw problemen, voorzichtig geïnformeerd hebt of er personen van de autoriteiten bij haar zijn langsgekomen, maar dat ze u hierover geen informatie gegeven heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 4, 10).

U hebt echter geen enkele poging ondernomen om dan via andere personen of andere kanalen enige informatie proberen te verkrijgen over de verdere evolutie van uw vervolgingsprobleem (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 11).

Uw uitleg voor uw nalatigheid dat u niet weet op welke manier u meer informatie zou kunnen bekomen en dat u ook bang bent dat uw problemen dan algemeen bekend zouden raken in uw land (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 11), is weinig overtuigend.

Van een hoog geschoold persoon die zijn land van herkomst ontvlucht is omwille van een gegronde vrees voor vervolging mag namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich via contacten met andere personen of organisaties te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Uw nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Bovendien bleek u ook onaannemelijk weinig op de hoogte te zijn van eventuele problemen van andere partijleden of gevolgen van hun deelname aan dezelfde demonstraties.

Zo bleek u niet te weten of nog andere partijleden in dezelfde periode als u convocaties of dreigtelefoons ontvangen hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 7-8,

10). Meer nog, u verklaarde dat u slechts met één ander partijlid over de dreig telefoons gesproken hebt en dat u toen niet eens zeker wist of zij ook bedreigd werd. U hebt van deze bedreigingen en de convocaties verder geen melding gemaakt noch bij andere partijleden noch bij de partijleiding (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 7-8).

Dergelijke verklaringen zijn op zich al weinig geloofwaardig te noemen.

Gezien u eerder nooit enige problemen gekend hebt omwille van uw politieke activiteiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 7), en zeker gezien de ernst van de bedreigingen tegen u alsook de officiële oproepingen door de veiligheidsdienst, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u hierover toch gesproken zou hebben met verschillende personen binnen uw partij en/of met de partijleiding.

Uw uitleg dat u de andere leden van uw partij nog niet zo goed kende en hen daarom niet vertrouwde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 8-9), is weinig overtuigend, te meer daar u in het begin van het interview toch verklaarde dat u al drie jaar sympathisant was en dat u toen ook al bepaalde taken voor de partij uitvoerde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 3).

Daarenboven hebt u sinds uw vertrek uit uw land ook onvoldoende pogingen ondernomen om alsnog enige informatie te verkrijgen over eventuele problemen van andere partijleden en op die manier ook een beter zicht te krijgen op uw persoonlijke vervolgingssituatie.

U stelde weliswaar na uw aankomst in België van het enige partijlid met wie u over uw problemen gesproken hebt bevestiging gekregen te hebben dat ze inderdaad telefonisch bedreigd werd in dezelfde periode als u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 7, 10). Toen u daarop gevraagd werd of ze dan ook convocaties heeft ontvangen en of zij van de bedreigingen melding gemaakt heeft binnen de partij, verklaarde u dit echter niet te weten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 10).

Dergelijke verklaringen wijzen opnieuw op een gebrek aan interesse in uw actuele situatie in uw land van herkomst en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder.

Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande uw reisweg weinig geloofwaardig zijn.

U verklaarde dat u samen met uw gezinsleden in Ivano Frankovski in de laadruimte van een vrachtwagen gestapt bent waarmee jullie naar België reisden.

U kon echter niet zeggen langs welke landen of plaatsen u gereden bent. U wist evenmin via welk land u de Europese Unie bent binnengekomen. Met betrekking tot de vrachtwagen kon u behalve de kleur en het feit dat de lading uit dozen bestond geen andere kenmerken opgeven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 5-7).

Uw volledige gebrek aan kennis hierover is echter weinig geloofwaardig te noemen. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en de organisatie van uw reis.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie.

Uw Oekraïens paspoort en dat van uw echtgenote, de geboorteakte van jullie dochter, jullie huwelijksakte, en jullie diploma's bevatten louter persoonsgegevens van uzelf en uw gezinsleden, en gegevens betreffende jullie studies die hier niet in twijfel worden getrokken.

Met betrekking tot de convocaties kan er op gewezen worden dat om enige bewijskracht aan dergelijke documenten te ontfangen, ze dienen te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

De foto's waarop u volgens uw verklaringen te zien bent tijdens uw deelname aan een betoging op 11 augustus 2010 tegen de opening van een gipsfabriek, vormen geen bewijs voor uw aangehaalde vervolgingsfeiten. Bovendien kunnen foto's geen enkele garantie bieden over de authenticiteit van wat er wordt afgebeeld.

Het krantenartikel dat volgens u over dezelfde betoging van 11 augustus 2010 gaat met bijhorende foto waarop u te zien bent, bevat evenmin enige informatie die uw beweerde problemen kan staven.

De brief van het partijlid is subjectief van aard en er kan dan ook geen objectieve bewijswaarde aan gehecht worden.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, T. T. (...) (O.V. 6.678.458), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing

tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 1 maart 2012 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van artikel 3 EVRM, van artikel 33.1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van artikel 3.1 van het Anti-folterverdrag.

Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met het besluit van de commissaris-generaal waarbij hij wordt afgewezen als *“politiek vluchteling”* (sic) om reden dat hij niet voldoende heeft getracht informatie in te winnen omtrent zijn situatie na zijn vertrek uit zijn land van herkomst en omdat hij niet voldoende informatie kon verschaffen over de situatie van andere partijleden en hun eventuele problemen. Verzoeker wijst er op dat hij heeft uitgelegd dat hij bevreesd was om andere partijleden in te lichten over zijn problemen.

Verzoeker verklaart dat zijn moeder geen kennis had van zijn problemen door het feit dat hij angst heeft voor represailles tegen haar; naast zijn echtgenote heeft verzoeker één persoon in vertrouwen genomen, namelijk een collega-partijlid die verklaarde eveneens problemen te hebben gekend. Verzoeker aanvaardt bijgevolg niet dat gesteld wordt dat hij nalatig is geweest.

Verzoeker laat gelden dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat wegens politieke redenen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker stelt dat uit zijn verklaringen blijkt dat zijn vrees actueel is; hij vreest nog steeds voor vervolging bij terug naar zijn land van herkomst.

Hij verklaart dat hij zijn land is ontvlucht toen de problemen escaleerden: hij ontving steeds opnieuw dreigtelefoons en convocaties van de veiligheidsdienst omwille van activiteiten voor VOSvoboda.

Verzoeker stelt dat zijn leven, alleszins zijn vrijheid, in gevaar is en de overheid van zijn land hem niet kan beschermen aangezien hij juist door de overheid wordt vervolgd omwille van zijn lidmaatschap van VOSvoboda.

Verzoeker is van mening dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar Oekraïne terugkeert, hij een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van zijn land kan of, wegens dit risico, wil stellen; hij stelt dat hij ook niet onder de uitsluitingsgronden valt.

Verzoeker verwijst in dat verband naar de nieuwsbrief “Terugkeerpraktijk januari 2012 – Vluchtelingenwerk.be”.

Verzoeker voert nog aan (zie verzoekschrift p. 3) dat *“Verzoeker riskeert vervolging bij een terugkeer omwille van zijn politiek engagement. Het refoulementverbod (artikel 3 EVRM en artikel 3.1 Anti-Folterverdrag) werd eerder erkend door het EHRM in de arresten Soering en Cruz Varas. Het verbod geldt voor iedereen. Artikel 3 EVRM is absoluut (arrest Chahal). Er is geen uitsluitingsmogelijkheid.”*

Verzoeker stelt daarenboven dat hij (zie p. 4) *“deze argumenten niet meer (kan) aanvoeren voor enige andere instantie in België zodat hij ook niet op een andere manier kan beschermd worden of deze artikelen kan inroepen.”*

Verzoeker verwijst naar rechtsleer en besluit dat volgens het UN-Committee against Torture, het artikel 3 EVRM geen recht op asiel inhoudt, maar dit de verdragsluitende staten wel verplicht om, in geval van verbod tot uitzetting, passende maatregelen te nemen.

Verzoeker vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker vraagt daarnaast de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag door verzoeker niet dienstig kan worden ingeroepen daar de Raad, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Artikel 3 van het Anti-Folterverdrag kan evenmin dienstig kan aangevoerd worden tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleiding naar het land van herkomst voorop te stellen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling uitspraak wordt gedaan.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst dienaangaande naar wat hierover wordt gesteld in punt 2.7..

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de nieuwsbrief "Terugkeerpraktijk januari 2012 – Vluchtelingenwerk.be", merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.6. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker heeft kunnen besluiten.

Zo merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst correct op dat verzoeker sinds zijn vertrek uit zijn land van herkomst, onvoldoende pogingen heeft ondernomen om enige informatie te bekomen over de huidige stand van zaken met betrekking tot zijn vervolgingsprobleem:

“Uit uw verklaringen is namelijk gebleken dat u geen enkele informatie kon verschaffen aangaande de verdere evolutie van uw problemen met de autoriteiten. Zo bleek u niet te weten of er na uw vertrek nog convocaties op uw naam zijn toegekomen. U kon evenmin zeggen of u momenteel effectief gezocht wordt door de autoriteiten. U wist niet of personen van de autoriteiten na uw vertrek al dan niet bij familieleden, vrienden, of andere partijleden zijn langsgekomen om naar u te vragen. U veronderstelde enkel dat u niet officieel in beschuldiging werd gesteld, maar daar had u geen concrete informatie over (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 10). Dergelijke vage verklaringen zijn echter weinig aannemelijk te noemen. Te meer daar uit uw verklaringen gebleken is dat u vanuit België regelmatig contacten onderhoudt met familieleden en andere personen in uw land, en dit zowel telefonisch, als via het internet, en zelfs per brief (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 4). U verklaarde slechts dat u via de telefoon bij uw moeder, die niet eens op de hoogte is van uw problemen, voorzichtig geïnformeerd hebt of er personen van de autoriteiten bij haar zijn langsgekomen, maar dat ze u hierover geen informatie gegeven heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 4, 10). U hebt echter geen enkele poging ondernomen om dan via andere personen of andere kanalen enige informatie proberen te verkrijgen over de verdere evolutie van uw vervolgingsprobleem (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 11). Uw uitleg voor uw nalatigheid dat u niet weet op welke manier u meer informatie zou kunnen bekomen en dat u ook bang bent dat uw problemen dan algemeen bekend zouden raken in uw land (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 11), is weinig overtuigend. Van een hoog geschoold persoon die zijn land van herkomst ontvlucht is omwille van een gegronde vrees voor vervolging mag namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich via contacten met andere personen of organisaties te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Uw nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift er niet in slaagt een verklaring te geven voor bovenstaande vaststellingen.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen inderdaad op een gebrek aan interesse in zijn hoofdte en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn voorgehouden vrees. De Raad benadrukt overigens dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie trouwens ook van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

De uitleg van verzoeker dat zijn moeder niets weet over zijn problemen omdat hij angst heeft voor represailles en hij naast zijn echtgenote, slechts één persoon in vertrouwen heeft genomen, namelijk een collega-partijlid die verklaarde eveneens problemen te hebben gekend, wordt niet aanvaard. De Raad ziet trouwens niet in hoe het niet informeren van de moeder represailles kan verhinderen.

De commissaris-generaal heeft terecht gesteld dat het feit dat verzoeker niet heeft getracht om zich te informeren over de nasleep van zijn problemen, wel degelijk afbreuk doet aan de ernst van zijn voorgehouden vrees.

Verder stelde de commissaris-generaal correct vast dat verzoeker onaannemelijk weinig op de hoogte was van eventuele problemen van andere partijleden of van de gevolgen van hun deelname aan dezelfde demonstraties.

“Zo bleek u niet te weten of nog andere partijleden in dezelfde periode als u convocaties of dreigtelefoons ontvangen hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 7-8, 10). Meer nog, u verklaarde dat u slechts met één ander partijlid over de dreigtelefoons gesproken hebt en dat u toen niet eens zeker wist of zij ook bedreigd werd. U hebt van deze bedreigingen en de convocaties verder geen melding gemaakt noch bij andere partijleden noch bij de partijleiding (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 7-8). Dergelijke verklaringen zijn op zich al weinig geloofwaardig te noemen. Gezien u eerder nooit enige problemen gekend hebt omwille van uw politieke activiteiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 7), en zeker gezien de ernst van de bedreigingen tegen u alsook de officiële oproepingen door de veiligheidsdienst, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u hierover toch gesproken zou hebben met verschillende personen

binnen uw partij en/of met de partijleiding. Uw uitleg dat u de andere leden van uw partij nog niet zo goed kende en hen daarom niet vertrouwde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 8-9), is weinig overtuigend, te meer daar u in het begin van het interview toch verklaarde dat u al drie jaar sympathisant was en dat u toen ook al bepaalde taken voor de partij uitvoerde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 3). Daarenboven hebt u sinds uw vertrek uit uw land ook onvoldoende pogingen ondernomen om alsnog enige informatie te verkrijgen over eventuele problemen van andere partijleden en op die manier ook een beter zicht te krijgen op uw persoonlijke vervolgings situatie. U stelde weliswaar na uw aankomst in België van het enige partijlid met wie u over uw problemen gesproken hebt bevestiging gekregen te hebben dat ze inderdaad telefonisch bedreigd werd in dezelfde periode als u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 7, 10). Toen u daarop gevraagd werd of ze dan ook convocaties heeft ontvangen en of zij van de bedreigingen melding gemaakt heeft binnen de partij, verklaarde u dit echter niet te weten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/01/2012, p. 10). Dergelijke verklaringen wijzen opnieuw op een gebrek aan interesse in uw actuele situatie in uw land van herkomst en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift nalaat in te gaan op bovenstaande vaststellingen, waardoor deze overeind blijven en door de Raad worden beaamd.

Ten slotte zette de commissaris-generaal in zijn beslissing uiteen dat verzoekers verklaringen aangaande zijn reisweg evenmin geloofwaardig zijn; verzoeker bleek onder andere niet te kunnen zeggen welke landen of plaatsen op zijn reisweg werden aangedaan, noch via welk land hij de Europese Unie is binnengekomen.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde.

De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing correct kunnen besluiten dat het feit dat verzoeker bijna geheel onwetend is over zijn reisweg, op fundamentele wijze zijn algehele geloofwaardigheid, en in het bijzonder van zijn voorgehouden reis naar België, ondermijnt.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift hieromtrent geen verweer; de vaststellingen van de commissaris-generaal behouden derhalve hun geldigheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige doorheen zijn verzoekschrift beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen -ookal moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Verzoeker beperkt zich verder in zijn verzoekschrift tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de bovenstaande vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de wet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.8. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 26

januari 2012 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE